

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 96

číslo: 44

30. října 2016

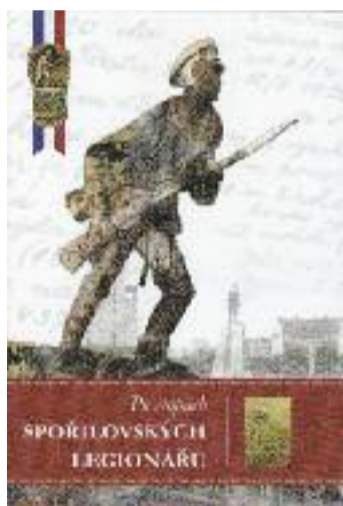
Cena: 8 Kč

A chce-li kdo spasit a polepšit svět svým velkým politickým ideálem, ať nejprve spasí a polepší sebe sama a ten úzký okruh života, který osobně vyplňuje.

Karel Čapek (1922)

Po stopách spořilovských legionářů

Při příležitosti státního svátku připomínajícího vznik samostatného Československa chceme představit zdařilou publikaci **Po stopách spořilovských legionářů**. Kniha byla vydána letos Mgr. Tomášem Hromádkou a na jejím vzniku se podílel i čtenářům ČZ velmi dobře známý bratr Ing. Vladimír Prchlík. Připomeňme při této příležitosti snahu br. Prchlíka i dalších na Spořilově znovu vybudovat pomník Hrdinům od Zborova, zničený nacisty.

Publikace s bohatým obrazovým doprovodem přináší mimo jiné autentické vzpomínky spořilovských legionářů i vzpomínky na ně. Je zajímavá nejen pro obyvatele Prahy.

Knihu je možné objednat na e-mailu: noviny@sporilov.info (možnost osobního vyzvednutí, donášky nebo i zaslání poštou). Je možné ji zakoupit v lánském muzeu TGM, ve vrátnici ZŠ Jižní, v sokolovně TJ Sokol Spořilov u br. Prchlíka (při schůzkách věrné gardy) nebo zakoupit on-line v nakladatelství Academia.

Karel Prchlík, člen čsl. legií na Rusi, otec bratra Vladimíra Prchlíka

Církev československá (husitská) v Praze-Strašnicích

První krůčky k ustanovení samostatné náboženské obce Církve československé (husitské) v Praze-Strašnicích byly učiněny na konci roku 1921, kdy byl ustaven první přípravný výbor. Bohoslužby se konaly nejdříve ve slunečních lázních, později na radnici a nakonec v obecné škole ve Starých Strašnicích.

Až do roku 1926 náboženská obec administrativně patřila pod Prahu-Žižkov. V roce 1927 se novému přípravnému výboru podařilo získat pro náboženskou obec státní schválení. Farní úřad a zázemí pro svoji službu získali strašničtí věřící v domě Josefa Bláhy. Bohoslužby se nadále pravidelně konaly v místní obecné škole. K církvi se ke konci roku 1928 ve strašnické náboženské obci hlásilo 1333 členů, v roce 1936 počet stoupl na 3256 členů.

Rada starších usilovala o postavení vlastního sboru od konce 20. let, ale až v roce 1955 se radě starších v čele s farářkou Vlastou Doležalovou podařilo získat zpustlou kapli na německém evangelickém hřbitově. Na opravě hřbitovni

kaple odpracovali věřící zdarma téměř 1 900 brigádnických hodin. **Slavnostní otevření nově zrekonstruovaného sboru dr. Karla Farského se konalo 28. října 1956.** V roce 2002 byl sbor, postavený ve stylu art-deco, stejně jako celý prostor hřbitova prohlášen za kulturní památku. V této souvislosti byl sbor opraven. Slavnostní znovuotevření se uskutečnilo na Boží hod svatodušní v roce 2011. Celková, citlivě provedená rekonstrukce hřbitovního areálu byla dokončena v roce 2015. Od roku 1927 se v náboženské obci vystřídalo téměř 20 duchovních. V roce 2005 se farářské služby ujal nedávno zesnulý emeritní patriarcha naší církve, bratr Josef Špak. Jakkoli členská základna v posledních desetiletích prořídla, žila náboženská obec v době jeho duchovní správy s podporou rady starších a pastoračního asistenta Jana Kysely odpovědným a poctivým úsilím sloužit křesťanskou službou Ježíšova evangelia církvi i společnosti. **Martin Jindra**

Svébytná cesta za Kristem

Svatosti v Církvi československé husitské

Ve svých krátkých dějinách musela Církev československá husitská projít několikrát obdobím tzv. hledání identity, jakéhosi potvrzování své existence, promýšlení důvodů, proč samostatná církev vlastně vznikla, a zda nepotřebuje pro svou existenci

potvrzení, např. formou získání apoštolské posloupnosti. Velmi záhy po vzniku a poté ještě několikrát se v CČSH objevovali jednotlivci, nebo i malé skupiny lidí, kteří toužili po nové reinterpetaci vlastního teologického myšlení. Hnací silou

byla mnohokrát touha po zvěrohodnění „mladé“ církve a její přiblížení k tzv. tradičnímu křesťanství.

V různých obdobích života církve se předkladatelé návrhů na reinterpetaci vlastní teologické cesty vztahovali tu k tradici schizmatických církví s apoštolskou sukcesí (např. na počátku 2. tisíciletí tzv. portugalská krize), tu často až k předtridentskému typu římskokatolické zbožnosti, jindy k pravoslavné cestě (biskupské svěcení Matěje Pavlíka Srbskou pravoslavnou církví) ad. Ani jeden z těchto podnětů však nebyl nikdy celou církví plně přijat a přinesl jen interpretační neshody a často i sváry a nakonec i rozdělení.

Nové podněty pro reinterpetaci teologie, života a díla CČSH ve světě však nemusí být na škodu. Musí se však konat v lásce, v bratrské a sesterské úctě. Teologie církve není nehybnou dogmatickou výpovědí ve věci víry, ale stále se vyvíjející verbální popis dynamického vztahu.

PŘÍČINY VZNIKU SAMOSTATNÉ CÍRKVE
Pro bližší pohled na pojetí svátostí v CČSH je nutné si uvědomit a znovu připomenout příčiny vzniku naší dosud poměrně mladé církve, její teologické kořeny a nastinit budoucí teologické směřování.

Příčiny vzniku a důvody pro samostatný život CČS jsou poměrně dobře zpracovány v mnoha publikacích napříč všemi generacemi teologů CČSH. Pro zdůvodnění kroků vedoucích bezmála 150 farářů a duchovních k vyhlášení církve je možné použít jak práce I. patriarchy dr. K. Farského (*Z pode jha*, 1920; *Přelom*, 1921) tak i prof. F. Kováře (*10 let CČS*, 1930), prof. A. Spisara

Jedním ze sborů naší církve, které v tyto dny slavily svá kulatá výročí, byl i Husův sbor ve Vlašimi postavený v krásném funkcionalistickém slohu. Jeho 90-ti letou existenci jsme připomněli v minulém čísle Českého zápasu.

(*Ideový vývoj CČS*, 1936; *Úvod do věrouky*, 1939; *Věřouka v duchu církve českomoravské*, I. díl, 1941; *Věřouka v duchu církve československé*, II. díl, 1946), prof. F. M. Hníka (*Duchovní ideály CČS*, 1934), z pozdější doby pak práce prof. Kaňáka (*Z dějin reformního úsilí českého duchovenstva*, 1951; *The Catholic Modernist Movement in Bohemia and Moravia*, 1959),

prof. Trtíka a dr. Kadeřávka (*Život a víra dr. K. Farského*, 1982), prof. Kučery (*O teologickou totožnost CČSH*, 1988) a z nejnovějších Mgr. Frýdla (*Dějiny jednoty katolického duchovenstva*, 1997) a mé práce (*Vznik a vývoj novodobé husitské teologie a Církev československá husitská*, 2002).

Ze všech uvedených prací je zřejmé, *Pokračování na str. 3*

Církev československá husitská,
Pražská diecéze a Náboženská obec Praha I-Staré Město
vás zvou na

SLAVNOSTNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

ke Dni válečných veteránů, k 98. výročí ukončení 1. světové války
a k 77. výročí úmrtí člena CČSH studenta Jana Opletala.

Části přislíbili:
ThDr. Tomáš Butta, Th.D., patriarcha CČSH,
doc. ThDr. David Tonzar, Th.D., biskup pražský CČSH,
zástupci Armády ČR a Společnosti M. R. Štefánika
a další představitelé veřejného, společenského
a politického života.

Při této příležitosti se bude tradičně konat pobožnost
v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze

ve čtvrtek 10. listopadu 2016 od 17 hodin.

Kázáním poslouží Mgr. Juraj Dovala, biskup brněnský CČSH.
Účinkují Jana Jonášová – soprán, Miroslav Kejmar – trubka.
Na varhany doprovází Bohumír Rabas.

Můžete si přečíst

Člověk před Boží tváří – Vladimír Kubáč. Vyšehrad, Praha 2016, 336 stran, 348 Kč.

Nakladatelství Vyšehrad vydalo šedesát let od začátku publikační činnosti prof. Kubáče knihu souborně připomínající jeho život a dílo v roce, kdy od jeho náhlé smrti uplynulo 23 let.

Publikace k počtu profesora Husovy bohoslovecké fakulty a děkana Husitské teologické fakulty UK, starozákonníka Vladimíra Kubáče (1929 - 1993), vychází v edici *Dějiny idejí* jako studijní pomůcka pro začínající studenty HTF UK Praha a současně jako způsob připomenutí jeho díla. Obsahuje profil prof. Kubáče ve společenském a církevním kontextu, charakteristiku jeho vykladačského přístupu a zhodnocení jeho díla a přínosu Církvi československé husitské (kde se o formování duchovních obětavě a mnohočetně staral), reflexi jeho odkazu slovy jeho žáků, a zejména strukturovaný výběr jeho prací, uveřejněných povětšinou v časopisech a v málo dostupné literatuře nebo nikdy neuveřejněných – pocházejících z jeho pozůstalosti.

Prof. Kubáč patřil ke kmenovým překladatelům (garantům) Českého ekumenického překladu Bible, jehož popularizaci svým dílem pomáhal zajišťovat. Svými rozsáhlými vědomostmi encyklopedického charakteru, jazykovými znalostmi a překladatelskou erudicí výrazně přispěl jak ke zpřístupnění myšlenkového světa Starého zákona (Tanachu), tak do zápasu o etablování Starého zákona v českém křesťanském prostředí. A jako kněz Církve československé husitské podněcoval prof. Kubáč soustavně zájem o Starý zákon (Tanach) i ve vlastní církvi nejen svými články, ale zejména svým kázáním, jímž napomáhal k porozumění Tanachu prostému účastníkovi bohoslužeb. Jeho dílo proto tvoří vedle překladů a referování o tom, co se na poli starozákonního bádání děje, také výklad biblického textu, průzkum pojmů a termínů na způsob slovníkových hesel a kázání. Charakteristickým rysem Kubáčových článků je jejich stručnost, výstižnost a věcnost.

Knihy nese název jedné ze zde publikovaných Kubáčových statí a ten-

to název profesora výborně vystihuje. Statě prof. Kubáče jsou uvedeny několika sondami do jeho života a díla pod společným názvem: O panu profesorovi Kubáčovi.

Následná antologie díla prof. Kubáče je řazena tematicky (obsahově), nikoli chronologicky, a uspořádána do sedmi celků od odborných studií ke konkrétním výkladům a obecným článkům, od reflexí Kubáčova díla přes jeho dílo samostatně až k dílu vytvořenému společně s manželkou Jindrou a nakonec od reflexí k samotným překladům.

Starozákonní biblistika (první část antologie) obsahuje obecnější, obsáhlejší a propracovanější systematické studie. Hesla (druhá část) zase předkládají kratší monotematické sondy do pojmů a termínů používaných ve Starém zákoně (Tanachu). Výklady textů (třetí část) jsou uspořádány podle umístění knihy v Tanachu a zabývají se analýzou určitých míst Starého zákona. Kázání a jiné práce pro církev (čtvrtá část antologie) jsou prezentovány jako jiný způsob práce se starozákonní zvěstí. Články v kapitole Kultura mají ilustrovat společenský rozměr Kubáčovy práce a texty vzniklé společně s manželkou (literátkou a bás-

ničkou) Jindrou zase rozměr umělecký (překlady, poezie a beletrie). Na konci (jako sedmá část) je pak uvedena bibliografie prof. Vladimíra Kubáče.

Knihu připravili Jana Wienerová (přepis článků, ilustrace, korektury) a Jiří Beneš (editor; na přípravě a přepisu článků se také podílel Martin Holý). Grafiky Jany Wienerové citlivě (umělecky) ilustrují dopad, jakým se prof. Kubáč trvale obtisknul do svých žáků. Kubáčova kniha cílí na zpřístupňování Starého zákona. Chce uvádět do teologického myšlení ve starozákonním bádání a do myšlenkové tradice české starozákonní biblistiky (tu reprezentují např. Balabán, Bič, Bogner, Coll, Daněk, Flosmann, Heger, Hejčl, Heller, Heřmanský, Jakovlevič, Mlčoch, Pípal, Sedláček, Soušek, Žák). Míří na začínající bohoslovce i laiky, obecně na čtenáře dosud Starý zákon (Tanach) neznající, ale také na početné Kubáčovy žáky a pak obecně na pismáky, kterým leží na srdci biblistika kubáčovsko-hellerovského (či filipiovského) stříhu, v níž jde o zvěst protínající se s praktickým životem. Je připomínkou kontinuity, kterou česká starozákonní bib-

listika má, a přihlášením se k ní. České na zvěst orientované starozákonní bádání má potenciál, na nějž lze navazovat. Ale hlavně je vzpomínkou na člověka, jehož starozákonní myšlenkový svět poznamenal, který měl Starý zákon (Tanach) rád a tomu učil své žáky.

Jak výstižně uvádí nakladatelství Vyšehrad ve svém katalogu: „*knihou Člověk před Boží tváří je splátkou dluhu jedné z významných osobností české starozákonní vědy, biblického překladatelství a církevního života*“. Proto je třeba zmínit práci těch, kteří se na vzniku knihy podíleli nejvíce. Mezi ně patří pan ředitel nakladatelství Vyšehrad Pravomil Novák, který projekt zařadil, a pak redaktori Vyšehradu Filip Outrata, Ladislav Verner a Dan Török. Ti vtiskli knize její konečnou podobu.

Nejvíce času však s knihou strávila paní farářka Jana Wienerová, vděčná žačka prof. Kubáče. S nevšední obětavostí a trpělivostí knihu pečlivě přepisovala, opakovaně četla, upravovala a nakonec ještě také zkrášlila svými grafikami. Bez všech těchto lidí by kniha nemohla vzniknout a jim chci alespoň takto vyslovit svůj dík. **Jiří Beneš**

Josef Václav Sládek

České znělky

*Chcem vstávat, lehat v radosti i smutku,
hlídání Bohem jen, jenž všecko hlídá,
a odpovídat, muž jak odpovídá
jen svému svědomí ze všech svých skutků.*

*Chcem myslet vlastní hlavou volně, směle,
jak vlastní rukou pracujeme denně,
a vlastním srdcem cítit nezkroceně.
Chcem rovni rovným mluvit s celým světem,
práv cizích nebrat, ale svá mít cele!
A v dobru, zlu je zachovat svým dětem.*

Z kazatelského plánu

24. neděle po sv. Duchu

Blaze muži, jenž se bojí Hospodina, jenž velikou zálibu má v jeho prikázáních!
ŽALM 112,1

První čtení: Izajáš 1,10-18

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):

1. Abychom svým bližním dokázali sloužit k jejich duchovnímu prospěchu, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom vírou i skutky lásky přispívali k jednotě a blahu církve i národa, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, pomoz nám statečně unést důsledky našich každodenních prohřešků a chyb. Dej nám rozeznávat, v čem se mýlíme a kde selháváme. Tobě se odevzdáváme v důvěře, že ty nezavrhuješ, nýbrž odpouštíš. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Tesalonickým 1,1-4.11-12

Evangelium: Lukáš 19,1-10

Verše k obětování: Žalm 32,5

Verše k požehnání: Jan 3,16

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, dej, ať jednotu a mír, které nám štědrě udílíš ve svém slově a svátostech, zapuští kořeny v životě našich sborů a našich rodin! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 59, 67, 68, 73, 75, 77, 81, 114, 134, 183, 287, 290

Nad Písmem

Podivuhodná proměna L 19,1-10

Sestry a bratři, jméno Zacheus znamená v hebrejštině „nevinný“ nebo „čistý“. A jako mnohá jiná jména osob v té době, také ono poukazuje na životní osudy nositele. V nenápadné zmínce o práci a bohatství tohoto „pana Čistého“ je hned v úvodu naznačeno, že jeho úmysly přeci jen nemusely být „křesťálově čisté“. V pozici vrchního celníka byl v očích obyvatel kolaborantem par excellence, spolupracovníkem okupační mocnosti, pro kterou vybíral daně. Ne nějakou úředně stanovenou taxu, kterou by pak odváděl státu a za to bral plat. Svou funkci si každý celník pronajal za roční sumu a to, co se mu podařilo vybrat nad toto nájemné, bylo jeho. Ve svém zájmu se tedy snažil z ubohých poplatníků dostat co nejvíce. Že celníci bývali bohatí také díky nepoctivému jednání, že se museli stýkat leckdy i s pohany, a že se tedy nemohli vyhnout hříchu, nikoho nepřekvapovalo. A tak, i když má Zacheus dobře živobytí, nedochází plného uznání ve společnosti. Tato schizofrenní situace je pravděpodobnou příčinou jeho velkého zájmu o Ježíše. Dost možná si svůj problém také uvědomuje, vždyť bezprostředně po setkání s Ježíšem až překvapivě pohotově připouští, že ošidit někoho skutečně mohl a ochotně se zavazuje rozdat polovinu svého nemalého majetku chudým. Napadlo ho to až teď nebo už účtoval ve svém svědomí? Spíše to druhé, vždyť jeho touha spatřit Ježíše byla tak velká, že kvůli tomu vylezl i na strom! Zacheus však není obyčejný zvědavce. Nezajímá ho, jak Ježíš vypadá, ale kdo to je. Je to ten zaslíbený Mesiáš, ten, který vysvobodí svůj lid z jeho hříchů, jak bylo zaslíbeno?

Zacheus musel prožívat vnitřní napětí. Věděl, že je hříšník. Nejen, že šidí lidi, ale vůbec žije špatným způso-

bem života. Taktó nemůže obstát před Bohem. Ne nějaký mravokárci, ale jeho vlastní svědomí ho usvědčuje. Už nějakou dobu o tom přemýšlí. A nakonec, ta změna, která se v něm udála, se nedá přehlédnout. Je jedinečná. Je to jako světlo v tunelu. Přislíb východiska z temnot a zápasů. Dobrá zpráva o tom, že i náš život se může podobně změnit.

Mojžíšův zákon přikazoval dvojnásobné odškodnění, způsobil-li někdo majetkovou újmu bližnímu (Ex 22, 8). Zacheus ale navrhuje čtyřnásobek. Nehledí na to, co mu zůstane, ale na to, aby vše napravil. Necítí se jako oběť, ale jako viník. A nejde jen o majetek. Stává se z něj štědrý a soucitný člověk. Hned celou polovíčku svého majetku dává chudým. Ano, teď už je to skutečně „pan Čistý“, nevinný a spravedlivý. Už není ztracený, ale zachráněný. Osvobozený, očištěný od hříchu. Zbavený tíhy svědomí zakouší radost a pokoj.

Pokud prožíváme i my dnes něco podobného jako Zacheus, totiž tíhu svého znepokojeného svědomí, touhu změnit svou situaci a přitom narážíme na svou slabost a neschopnost, tak právě Zacheův příběh nám přináší opravdu dobrou zprávu. Změna je možná! I tam, kde nás třeba už druzí odepsali, kde už tomu ani sami nevěříme, pořád máme naději. Jak se to ale může stát? Ježíš se už někdy předtím dotkl Zacheova srdce. Ježíš chce být hostem u hříšníka, jako je on. Navzdory veřejnému mínění.

Nedá se odradit – odsuzuje hřích, ale neodsuzuje hříšníka: Ne Zachee, jakkoliv by sis to zasloužil, já tě neodsuzuji, ale miluji. Záleží mi na tobě, chci být s tebou. A to ne až potom, až se budeš snažit polepšit se a dokázat to sám, ale teď hned. Otevři mi prosím svůj dům!

To je skutečné evangelium: ničeho se neboj, človče, Ježíš tě má rád, přijímá tě s otevřenou náručí, můžeš přijít se svým hříchem a být proměněn, vysvobozen, zachráněn.

A teď nastává ta rozhodující chvíle. Jak odpovíme na Ježíšovu výzvu? Ježíš říká: neotálej, slez z toho stromu teď hned, rychle. Ne až „někdy potom“, to by mohlo být pozdě. Neodkládej rozhodnutí, když Ježíš mluví k tvému srdci. Otevři mi svůj domov a pusť ho dovnitř. Protože on v něm rázem udělá pořádek. Očistí ho a promění.

Měl-li Zacheus předtím nějaké pochybnosti o tom, že by dal něco chudým a vrátil, co „vydřel“, nyní už jedná. Najednou mu to není zatěžko. Nebrání se tomu. Nešetří se. Ale jde do toho naplno. Je to radikální obrat. Podlehl, otevřel se Ježíšově vlivu, moci jeho lásky. A byl proměněn a zachráněn. Naplněn radostí a pokojem.

To je to, co nám Ježíš nabízí, když ho poslechneme, když my otevřeme sami sebe. Nejen morální obrodu, nějaké polepšení se, ale duchovní proměnu celé bytosti. Cestu k pokání. Záchranu života. Radost a pokoj. Nový život s ním, v jeho lásce.

Aleš Tomčík

Bože nás, máme často mylný pocit, že jsme to my sami, kdo tě hledáme, že jsme to my, kdo se modlíme a ty jen mlčíš.

A přeče je to naopak. Ty nás hledáš ve svém Synu, který přišel zachránit, co by jinak zahynulo. Hledáš nás až k jeho smrti na kříži. Přijímáš nás takové, jací jsme, bez výčitek a podmínek. Dej, ať se s tvým Synem nemíneme a zakusíme velikost tvé milosti a lásky. Amen.

Můžete si přečíst

Svoboda jít s Bohem – kniha pro inspiraci i povzbuzení

V říjnu t. r. vyšla kniha rozhovorů s římskokatolickým farářem Josefem Kordíkem z pera kulturoložky a hebraistky Terezie Dubinové. Návoda „**Kniha, která může být: Svoboda jít s Bohem**“ odkazuje na „*Knihu, která by nemusela být*“ dostupnou na webu. Tu pan Kordík napsal na začátku 80. let poté, co mu byl komunistickými orgány po podpisu Charty 77 odebrán státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. Odvážný muž poté pracoval jako zámečnický a truhlář a aktivně se zúčastnil akcí disentu. K duchovenské službě se vrátil až po revoluci roku 1989 a roku 1990 začal pracovat také ve Věznici Valdice jako vězeňský kaplan. Nová kniha zachycuje vzpomínky na mládí, povolání

ke kněžské službě, studia v litoměřickém semináři, aktivity v okruhu Charty, farářskou službu i práci po jejím přerušení, návrat do služby a vybudování živé komunity v Železnici u Jičína. Lásky k Bibli tazatelky i tázaného ústí v mnoho zamyšlení nad biblickými příběhy a jejich aktuálním poselstvím či nad problematikou věrnosti překladů. Poselstvím knihy je víra, že lidé různého duchovního zázemí a životních zkušeností se mohou v úctě a respektu setkat a pozorně si naslouchat.

Slavnostní uvedení knihy v Praze bude v Knihovně Václava Havla 1. listopadu v 19 hodin. Informace o prodeji a distribuci na webu <http://farnostzeleznice.webnode.cz>. Koupí knihy přispějete do sbírky na opravu prasklého stropu kostela.

Terezie Dubinová

Dubinová: Jak vnímáte záhadnou postavu „starého dni“?

Kordík: Některé naše překlady říkají „stařec vysokého věku“. To je katastrofa. Já to musím pořád vyvracet. Staříčka si umíme představit, ale hned musíme říct – tak to Bůh není. On není starý. On má možná na počet našich dní hodně, ale starý není.

Dubinová: Termín „atik“ má význam spíše „starobylý“. Časově není tak vyhocený.

Kordík: V mém tříjazyčném slovníku je anglické „ancient“, „hodně dávný“, a řecké „palaios hemerón“, „mnohý ve dnech“. Nejde to snad ani vyjádřit. Včera jsem při kázání říkal: „Bůh je mladý“. Bůh nestárne, je stále mladý.

Dubinová: A co tedy stárne? Když navíc víme, že biblická hebrejščina nezná slovesné časy v našem pojetí? Rozlišuje pouze slovesný vid: co je už dokonáno a co ještě není dokonáno. Pro naši moderní kulturu uvězněnou v lineárním čase je to pěkná ukáзка relativity času. Třeba prorok ve své vizi vidí určitou budoucnost jako dokonanou a také ji tak popisuje. Ale přitom se jeho vize v realitě ještě neuskutečnila a dokonce se ani uskutečnit nemusí. Také se přiznám, že na řeči o apokalyptické destrukci jsem citlivá z toho důvodu, že takto uvažovali nacisté. Chtěli zapálit světový požár, který by spálil vše staré, a na spáleništi vybudovat nový svět s novým řádem, „tisíciletou říší“.

Kordík: Není potřeba všechno zničit, aby nové mohlo vyrůst. To není boží.

Dubinová: Z mého pohledu ženy taková destrukce nerespektuje cyklický čas. Příroda také všechno nezničí, aby se na jaře mohlo narodit nové. Staré vyživuje nové a cyklů je mnoho. Probíhají současně, ale mohou se nacházet v různých fázích.

Kordík: Nové vzniká ze starého. V Bibli je věta „Činím věci nové, což to nevíte?“ A ještě se vrátím k Danielovi. Je psáno „někdo jako syn člověka“. Kdo to je? Syn člověka je člověk, ale „jako syn člověka“? Podle mne pasáž mluví o někom, kdo bude nejenom člověk. Bude mu dáno království. A o kousek dál je ještě mnohem důležitější zpráva: Nám bude dáno království. Je úžasné, že sto padesát let před křesťanstvím se takto přemýšlelo.

Dubinová: A už tehdy byli lidé při-

pravováni na skutečnost, že království nebeské záleží na stavu jejich vědomí. Čili záleží na nás, zda se uskuteční, či nikoli...

Kordík: Samozřejmě. Zrovna tak Ježíš říká: „Boží království už je tady. Což to nevidíte?“ Jak jsem říkal, jsme na pracovišti a je to činnost. Ježíšovi odpůrci měli představu, že Bůh makal šest dní, šeredně se zapotil, a teď má věčnou sobotu. A Ježíš na to říká: „Tak hoši, abyste se nepletli, můj Otec je stále činný, a já jsem také činný.“ A já to můžu vyložit: „Můj Otec stále kraluje, pracuje, a já také stále kraluji, pracuji.“ Být králem a kralovat, to je velice konkrétní služba. Jistí králové to pokazili, ale jinak to snad ani nejde. Musíme hledat, co to znamená: pracovat a kralovat.

Dubinová: Jak potom církev vysvětlovala svoje spojení se světskou mocí, když světská království evidentně neplnila podmínky „království nebeského“?

Kordík: Spojení náboženské a státní moci byla a je slepá ulička. Dábsky vedla třeba až k inkvizici. Tohle zablouzení hrozí všem náboženstvím, nejen křesťanství. Musíme se za to omlouvat a chránit se, aby se to už nestalo. Neprosazovat supremaci, „sebeptvrzení“. Nejsme tu od toho, abychom se sebeptvrzovali.

Dubinová: Toto téma teď hodně stravuje ortodoxní judaismus. V Izraeli je spojený s politikou a drží si mezi směry judaismu mocenský monopol. A jak jde o moc a peníze, dokáže být velmi netolerantní. Přiznám se vám, že je mi z toho smutno. Když znáte dvoutisíciletou hlubokou moudrost rabínů ve vyhnanství, bolí vás srdce při pohledu na současné výstřelky „superzbožných“...

Kordík: Skutečné poznání Boha vylučuje mocenské hry. Když se v Bibli mluví o poznání, znamená to, že si otevírá učebnici a budu Boha poznávat z učebnice. Je to intimní splynutí s Bohem, jako když je psáno, že „Adam poznal Evu“. Víte, na stará kolena se mi teologie uzavírá a žasnu, jak vše na sebe navazuje. Bůh nás chce vcucnout do svého života, ale tak, že zachová naši identitu. A tak se uskuteční slova, že nás stvořil ke svému obrazu. Ale ten obraz musíme dokončit. Nejde jenom o Boží práci, je potřeba naší spolupráce, aby se to povedlo.

Ve stínu Masaryka

„Ideál lidskosti máte všichni, všichni jej cítíte, ale umět jej provádět prakticky, ztělesnit, aby skutečně každý z nás člověkem se stal za těchto jeho zvláštních poměrů...“

(Cesta demokracie, soubor projevů za republiky, Čin 1933, s. 136)

Vždy kolem 28. října mě přepadá malomyslnost. Proč je vlastně tento den státním svátkem, máme-li novodobý svátek Den obnovy samostatného českého státu? Vskutku orwellovské pojmenování, neboť by se spíše hodil název Den zániku Československa. Naše církev je téměř jediná instituce, která má v názvu československá(y). Už tím odkazuje k odkazu T. G. Masaryka, který věřil v budoucnost národních církví. Dokonce zakladatelé naší církve integrovali řadu Masarykových názorů na moderní náboženství do prvních věrouk...

V reflexi našich novodobých dějin máme s Masarykem problém. Jeho ideály se dnešním politikům i filozofům jeví jako naivní, dnes již neudržitelná nábožensky podbarvená mystifikace, na niž stát nelze budovat. A tak se Československo logicky rozpadlo, když ambice několika jednotlivců a skupin převládly nad úctou k ideálům bratrství a humanity, na nichž byl náš stát zbudován a měl se jimi (v duchu Masarykova oblíbeného úsloví) i nadále upevňovat. Masaryk byl vskutku myslitelem a politikem s metafyzickým základem. Jednalo se však o metafyziku minimalistickou, jejímž základem byla idea Boha stvořitele. Masarykův teismus byl vlastně namířen proti subjektivistickému názoru, jenž se nezdědka zvrhává v titánství, jež si bez předsudků ověřuje a potom stupňuje svou moc. Takové titánské sebe porozumění pak může v politice napáchat mnoho zla.

Ještě v jedné věci se projevoval Masarykův teismus, a sice ve víře ve smysl dějin, jenž chápal osvícenecky jako pokrok především v oblasti rozvoje lidskosti. Víra v pokrok je další myšlenkou, kterou dnes drtí většina intelektuálů a politiků považuje za nebezpečnou modernistickou fikci, jež se přece již vyžila s koncem velkých totalitních systémů, jejichž ideologie operovaly taktéž s prozřetelností dějin či dialektickým vývojem. Již K. Löwith v těchto ideologiích rozeznal sekularizaci židovsko-křesťanské eschatologie. Masaryk byl také v podstatě myslitelem vědomě provádějícím sekularizaci

O povaze

Nejen lidi, ale i národy mají svou povahu, myslím na to stále častěji a dávám za pravdu Macharovi, který dobře poznal, že v české letoře se pere francouzská vznětlivost s ruskou mlhou, že se Češi rychle nadchnou pro věc a inspirují třeba celý svět, ale pak na ně padne ta ruská mlha a upadnou do rezignace a sebelibosti a smutku.

Taky Emanuel Chalupný studoval národní povahu a dospěl k názoru, že jsme národ čilý, v dějinách jsme často zažehli ohýnek pro věci budoucí, ale pečovat o něj, aby skutečně hrál a nesl užitek, to už museli jiní. Čech vystartuje jako blesk a je oslněn prvenstvím, jenže na trati nevytrvá, rád ukazuje cestu kupředu, ale ne sobě, nýbrž druhým a dějiny podávají bezpočet příkladů, že tomu tak je.

Svébytná cesta...

Pokračování ze str. 1

že zásadní změnu v teologickém chápání věřících lidí tehdejší doby, kromě úprav správních, přinesla bezesporu i nová liturgie, dále tolik diskutovaná „svoboda svědomí“ aplikovaná i ve věcech víry, pojem Duch Kristův a zpřítomnění. Vznikem CČS, jemuž předcházela bezmála stoletý proces pokusů

Mistr Jan Hus o sto let předstihl Luthera, následovníci Husovi otevřeli za cenu nesčíslných obětí cestu k světové reformaci, ale když po stoletém klíčení nastala, dávno jsme couvli a drželi se stranou. Stejně Chelčický předstihl Tolstého a učitel národů Komenský Pestalozziho, Švýcar Johann Pestalozzi vypracoval výchovné a vyučovací principy až sto padesát let po Janu Amosovi. A taky v hejtmanu Žižkově jsme ukázali Evropě umění moderní válečné taktiky, ale sami jsme to dotáhli na Bílou horu. Myslíme stejně dobře jako Angličané, Němci nebo Francouzi, ale nevydržíme při velkém díle, brzy nám dojde dech a trpělivost a odvaha a nadšení a klid a soustředěnost.

A proto mohu potvrdit zvláštní vlastnost Čechů, na kterou poukázal v r. 1909 estetik Miloš Jiránek:

„Naše umění charakterizuje neúplnost, umělecká neodpovědnost, nedomyšlená a nedopovídání.“

Myslím, že totéž platí nejen v umění, ale i v politice a v každodenním životě národa, objevené a následováníhodné myšlenky s námi nesrůstají na dlouho, neboť „jsme národem bez dlouhé vůle“ – jak konstatoval Ferdinand Peroutka ve stati *Malý národ a povaha*. Každý psycholog v manželské poradně vám řekne, že pokud máte někoho rádi, musíte přijmout jeho osobnost i s chybami, a to samé vyžaduje národ a jeho povaha. Kolik by ubylo rozčilování, podezírání a šarvátek, kdybychom se znali a pochopili své utíkání od problémů a krátkodeché nadšení. Jen pozorně pročítáme noviny a učme se spolu žít, přátelé národa, impulsů do třetího tisíciletí a domácích zpráv.

Jan Schwarz, NO Bratislava

křesťanských idejí, které vyložil moderně a prosazoval jejich naplnění. UVědomoval si přítomnou potřebu zachování ne-li osobní víry, alespoň uznání racionální ideje Boha, bez níž člověk ztrácí i sám sebe. Teismus jako opak čistě egoistického smýšlení tak byl Masarykovi základem sociálního a politického myšlení (demokracie je mu tak společností individualit respektujících vedle Boha ještě další duše - individuality).

Pro politiky i mnohé církevní představitele je dnes Masaryk čítankovou postavou, pro politické i náboženské myšlení v mnohém inspirativní, ale vcelku nepřijatelnou. Účinné skloubení náboženských a praktických zřetelů a zájmů, jaké vyazuje Masarykovo teoretické i praktické dílo, je v dnešní době i při nejlepší snaze prakticky neopakovatelné. Pro náboženské kruhy je Masaryk příliš světský (sekulární), pro politické pragmatiky a technokraty platí za mystika a ezoterika.

Bylo by pošetilé chtít originální osobnost Masarykovu napodobovat. Nezbývá, než čekat na novou osobnost, která nám otevře smysl přítomnosti, ukáže „co činit“ a udá tak nový směr do budoucnosti - podobně jako to učinil Václav Havel. Neptejme se ale: kdo nám znovu snese ideály na zem? Kdo nám je přinese ze zámoří?

Parafrazuji Mojžíše: věř, že ty ideály jsou ti velmi blízko, ve tvých ústech a ve tvém srdci, abys je dodržoval (Dt 30,14). Tím odkazují k Masarykovu sociálnímu synergismu. Nespasí nás vynikající osobnosti, nemůže být každý generál, každý má své nadání a povolání, svou oblast působení, v níž přispívá ke společnému dobrému. Měli bychom se každý zamyslet nad smyslem své práce a zhodnotit si, nakolik jsme tu pro druhé, zda více než žádáme než nabízáme, zda přispíváme k vývoji celku (máme-li ještě nějaké vědomí celku). Je prostě nutné naučit se zase společně pracovat. To není nemožné ani nepochopitelné. **M. Kotrba**

rozhodli jít vlastní duchovní cestou k Bohu, pomohli více než 1 milionu křesťanů nalézt alternativu duchovního života v tehdy nově utvořeném svobodném Československu při zachování všech sedmi svátostí, avšak s jejich novým, pro člověka srozumitelnějším výkladem.

David Tonzar

Príspevek pronesený na Teologické konferenci v Brně
Pokračování příště

Nemohu mlčet

Ach, je to stará myšlenka, ale není zbytečná v dnešní civilizaci a dnešním stavu světa; tolerance není ještě ctností nejčernějšího novověku, ve kterém žijeme. Každý, kdo věří v nějakou Pravdu, myslí, že má proto nenávidět a zabít člověka, který věří v Pravdu jiné tovární známky. Je nějaký prostředek proti této nesmiřitelné nenávisti? Nevidím jiný než poznání, že člověk je něco cennějšího než jeho „pravda“; že si můžeme rozumět přes rozdíly víry, úpravy zelí nebo názorů o Janu Nepomuckém.

Karel Čapek (Lidové noviny 10. 6. 1922)

Zprávy

Přednáška o Fair&Bio

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na besedu o pražímě kávy Fair&Bio s jejím vedoucím Martinem Třešňákem. Beseda se bude konat v úterý 8. listopadu od 17.30 h v přízemí kláštera Emauz v Praze 2, Vyšehradská 49. Fair&Bio je iniciativa spojující ekologické hospodaření, spravedlivý obchod a sociální podnikání. **JNe**

Setkání rodin se blíží

Na začátku listopadu se v Křesťanském středisku Zahrada v Brně opět potkají rodiny s mladšími dětmi.

Program, který je pro ně připravený, se bude tentokrát odehrávat prostřednictvím příběhu Josef a jeho bratři. Děti se už jistě těší na vyprávění, vytváření postav, odpolední prožívání příběhu a rodiče zase na povídání s duchovními i psychologickými odborníky a přenášení příběhu do našich současných rodin, večerní meditace... a mnoho dalšího. Pokud vás láká se přidat, přihlášení probíhá přes facebookové stránky ceshbmmorodiny nebo na irena.koscikova@gmail.com. Těšíme se na vás a příjemný společný víkend.

Milena Plevová

Program divadla Mana

● 9. 11. středa - 19.30 hodin
Na pevném morzu
Husův sbor Vršovice, Moskevská 34/967, Praha 10 - Vršovice, www.vrsovickedivadlo.cz

red

Lutherův Malý katechismus

Pražský sbor Luterské evangelické církve a. v. zve všechny na komponovaný pořad: **Martin Luther: Malý katechismus**. V pondělí 31. 10. od 17 hodin v Husově sboru CČSH ve Vršovicích – Moskevská 34, Praha 10.

red

Setkání rodin

4.-5. listopadu 2016
Brno, Křesťanské středisko Zahrada

Téma: Josef a jeho bratři
Mikub měl dvanáct synů. Ameroovali se Ruben, Šimon, Leví, Auda, Šachar, Zabulon, Gád, Ašer, Dan, Neftalí, Josef a Benjamin

Zvány jsou rodiny s dětmi do 10ti let.
Více informací na facebook.cz/ceshbmmorodiny a irena.koscikova@gmail.com

Pořádá Brněnská diecéze
Církve československé husitské

Cesta legionáře

Na hradě Krivoklát je od 28. října umístěna stálá expozice Československé obce legionářské připomínající činnost a přínos čs. legií pro vznik samostatného československého státu s názvem **Cesta legionáře**. Vstupné zdarma. Otevřeno dle návštěvní doby hradu. **red**

Koncerty v michelském sboru

Srdečně zveme na další koncerty do sboru Alberta Schweitzera v Praze 4 - Michli. Konají se vždy v sobotu od 17 hodin.
● 26. listopadu – děti a mládež z michelské náboženské obce
● 30. prosince – koncertní provedení Rybovy mše vánoční **JK**

Koncerty u sv. Mikuláše

- 1. 11. - 17 hodin
HÄNDEL, BACH, TELEMANN, MOZART
M. Hanzal - varhany
F. Bílek - trubka
- 3. 10. - 17 hodin
MOZART, HÄNDEL, VIVALDI, BEETHOVEN
Prague Mozart Trio
Š. Britvík, M. Bydžovský - klarinet
P. Němeček - fagot
Y. Škvárová - mezzosoprán
- 4. 11. - 17 hodin
BACH, PACHELBEL, BUXTEHUDE, FRANCK
F. Šťastný - varhany
M. Laštovka - trubka
- 4. 11. - 20 hodin
MOZART, DVOŘÁK, VIVALDI, HÄNDEL
Vivaldi Orchestra Praga
V. Návrat - barokní housle
Y. Škvárová - mezzosoprán
- 5. 11. - 17 hodin
CACCINI, BACH, VIVALDI, MOZART
Z. Němečková - varhany
V. Likérová - soprán
- 5. 11. - 20 hodin
DVOŘÁK, RAVEL, MOZART, VIVALDI
Radio Symphony Collegium
M. Zvolánek - trubka
- 6. 11. - 17 hodin
HAYDN, BACH, MOZART, DVOŘÁK
Adamus trio
J. Adamus - hoboje, anglický roh
M. Fuxová - housle
M. Levický - klavír, varhany
- 6. 11. - 20 hodin
BACH, HÄNDEL, VIVALDI, MOZART
Concert for Organ and Orchestra
A. Bárta - varhany
Camerata Pragensis Orchestra

Inzerce

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

ZACHEUS

boháč
celník
dnes
dům
host
hříšník
Jericho

malý
moruše
Pán
postava
poznat
půlka
radost

repat
spasení
syn
touha
zástup

Ý	S	O	P	U	T	S	Á	Z	D
L	R	P	CH	Č	A	P	S	N	E
A	A	C	Á	I	N	A	E	P	Í
M	D	H	E	S	R	S	P	O	A
R	O	Ů	O	L	Y	E	O	Z	V
B	S	R	M	S	N	N	J	N	A
P	T	Z	U	A	T	Í	CH	A	T
Á	H	Ř	Í	Š	N	Í	K	T	S
N	T	A	T	P	E	R	E	A	O
T	O	U	H	A	A	K	L	Ů	P

Řešení z minulého čísla: Kdo se povyšuje, bude ponížen.

Jana Krajčříková

Město Mnichovice a Československá církev husitská si Vás dovolují pozvat na

**KONCERT
ŘÍČANSKÉHO KOMORNÍHO ORCHESTRU**

ORCHESTR ZAHRAJE PŘI PŘÍLEŽITOSTI DNE VZNIKU SAMOSTATNÉHO ČESKOSLOVENSKÉHO STÁTU.

Na programu budou skladby

BEDŘICHA SMETANY, ANTONÍNA DVOŘÁKA, LEOŠE JANAČKA, FRANTIŠKA ŠKROUPA, ZDEJKA FIBICHA, JOSEFA SLIKA, OSKARA NEDBALA, JANA KUBELÍKA A KARLA HAŠLERA

DNE 1.11.2016
OD 18. hodin
KDE Kostel Československé církve husitské, Pražská 352, Mnichovice
VSTUPNÉ Dobrovolné

Z ekumeny

VÝZVA K ÚČASTI NA KIRCHENTAGU

Výzva hudebním souborům i dalším hudebním tělesům k možnosti účasti na Kirchentagu – tzv. „Dnu církve“, který pořádají evangelické církve v Německu (EKD), jež zvou ke spolupráci všechny církve v Evropě. Tentokrát se setkáme 24. - 28. 5. 2017 v Berlíně! Vítány jsou všechny hudební styly, počet členů souboru není omezen a vystupovat můžete ve vnitřních prostorách, kostelích či na otevřeném prostranství. Informace získáte na www.kirchentag.de. Prosim zájemce, aby se hlásili do 15. listopadu na e-mail: veronika.matejkova@cesh.cz či telefonicky 720 404 812. **VM**

MONS. JOSEPH TOBJI, MARONITSKÝ BISKUP SYRSKÉHO MĚSTA ALEPPO, O VÁLCE V SÝRII

• Kdo v Aleppu bojuje a proti komu?

„Vy na Západě mluvíte o „povstalcích“, ale pro nás, kteří v západní části Aleppa kvůli jejich ostřelování umíráme, to jsou teroristé. Každý den pohřbíváme nejméně deset lidí. Západ vůbec velmi podivně vnímá tuto „umírněnou opozici“. To nejsou pokojní manifestanti na náměstích, ale lidé, kteří střelí do nevinných civilistů, ať už se hlásí k tzv. Islámskému státu, an-Nusra a tak dále. Mají tisíce názvů, ale tutéž ideologii – krajní fanatismus, který odmítá kohokoli jiného a chce nastolit impérium, kalifát, a to výlučný – buď my, anebo nic. Většina našich syrských muslimů – sunnitů i šiitů, se s touto ideologií neztotožňuje, je jim cizí. Jako Syřan zcela jasně vidím, že tato válka byla naplánována mnohem dříve než v roce 2012, kdy vypukla. Velké mocnosti mají Sýrii na mušce a chtějí si ji rozdělit jako dort. Tato válka slouží západním ekonomickým cílům. Sýrie musí být považována za svrchovanou zemi, stejně jako všechny jiné. Nejsme hračkou v rukou mocných, ani šachové figurky, kterými se po libosti hýbe.“

• Jak nyní vypadá mezináboženská spolupráce?

„Spolu s dalšími aleppskými biskupy se setkáváme s imámy a muftími a dokážeme se shodnout v otázkách míru, člověka, blahobytu pro obyvatele. Také oni tuto ideologii odmítají. Někdy při setkáních mládeže anebo fámiků pozveme nějakého šejka a jindy zase jdeme k nim. Dobře se známe.“ **Radio Vatikan**

NOBELOVU CENU ZA LITERATURU DOSTAL LEGENDÁRNÍ PÍSNÍČKÁŘ BOB DYLAN, JEHOŽ CESTA VEDLA OD ŽIDOVSTVÍ KE KŘESŤANSTVÍ A ZPĚT

Rozhodnutí švédské Královské akademie věd vyvolalo mezi světovou veřejností nemalé překvapení. Poprvé v historii udělení Nobelovy ceny za literaturu byl totiž oceněn člověk, jehož tvorba nebývá řazena mezi literaturu, ale do zcela jiného žánru. Písníkář Bob Dylan, narozený v americké židovské rodině jako Robert Allen Zimmerman, hebrejským jménem Šabtaj Zissel ben Avraham, však porotu přesvědčil svými písňovými texty, které hluboce ovlivnily několik generací posluchačů. Švédští akademikové mu cenu udělili za poetické inovace ve velké tradici amerického písničkářství. Bob Dylan je tak nejen prvním tvůrcem, který dostal Nobelovu cenu za literaturu, ačkoli je vnímaný primárně jako hudebník, ale také prvním Američanem po dvaceti letech, který cenu dostal (naposledy to byla Afroameričanka Toni Morrisonová v roce 1993), a také patnáctým takto oceněným židovským spisovatelem... Bob Dylan, narozený roku 1941 ve městě Duluth v americkém státě Minnesota, sice vyrůstal v židovské tradici, jeho náboženská a kulturní identita se však během jeho života několikrát proměnila – ostatně stejně jako se neustále vyvíjel a proměňoval jeho hudební výraz od čistého folku přes blues a gospel až po rock, za což byl skalními fanoušky toho či onoho hudebního žánru často pranýřován. Na konci 70. let tak Bob Dylan přijal křest a natočil několik alb v tomto duchu. Později se však k židovství vrátil a v posledních dekáдах se dokonce účastnil ortodoxních bohoslužeb chasidského misijního hnutí Chabad Lubavič. **Podle www.ztis.cz**

